

S box 54

Den { lyfende } Eilskov,
 { reene }

besiunget

paa

Velædle Høyfornemme

Hr. Johan Christopher Rogges

og

Velædle Høyfornemme

Jomfr. Anna Hynnemørs

B r y l l u p s f e s t

den 19de November 1804.

Af

deres sande Ven,

B. Börretzen.

Bergen, 1804.

Trykt i Hs. Kongel. Majefts. privileg. Bogtrykkerie,

hos R. Dahls Efterleverske.

At dable Rierligheds Gudinde,
Fordi hun nu og da ey handler os til Vas,
Men stifter en pudseelig Marias,
Imellem Halte, Kroblinge og Blinde;
Det er hos os en grumme Daarlighed,
Da vi forsynede ey forud veed:
Hvad Hurlumhey en Halt med Halt kan giøre,
Samt hvad den skiere Elskov kan udføre; —
Derfor med lukte Dyne Amor tegnes,
At hvad han falder paa, skal ey hans Syn tilregnes.
Men aldrig har en Digter Virak nok
At ofre til den Fest, hvor Guden kiæder
To Hjerter lige skabt til Lyst og Glæder —
Og da jeg tæller mig iblandt den Flok,
Som deels av Vennskab — deels av Trang —
Bed saadan Hoytid ofte sang;
Saa onsked' jeg min Geist de tabte Kræfter,
Den for har havt, men ikke faaer herefter:
At kunne skildre taalelig
Det smukke Oprin, som i Dag fremviiser sig.

Maar

Naar Tvende her i Livets bedste Vaar,
 Saa faare som Naturens største Gade,
 Et Egtteskab med alt sit Hæld begynde,
 Som Dem, hver jordist Fryd umisundt spaar;
 Da var der Leilighed at komme frem
 Med smukke Ting — men hvorfra taer jeg dem? 3
 Vel sandt: at Hun som binder Knuden,
 (Hver Læser veed: jeg meener Bruden)
 Til Hende jeg paa Sielens Begne er
 Beslagtet, (om ey just saa gandske nær)
 Der er med andre Ord: jeg lærte Hende
 Den rette Dydens Vey at kiende,
 Og ved enhver Samtale noed
 En Vellyst, meer' end al Belønning sod.
 Hvad os da her en Fremtid lader haabe,
 For værdig Mand! som Hende faaer,
 Og Fædre! fra hvis Huns Hun gaaer,
 Det skal omsider Rygtet bedst udraabe; —
 Thi evig fly fra mine Nimerier,
 De lave, suule Geisters Smigretier!
 Kun hvad jeg onsker maatte skee,
 Og som kan moere Giesterne,
 Er her min svage Muses Hovesag,
 Paa disse blide Benner's Hadersdag;
 Min glade Aand sin Tanke nu foreener
 Med Deres, som nys Vidner var'
 Til Pagten, som De sluttet har,
 Og Alle syngte vi hvad Hiertet meener.

For Brud og Brudgom.

Melodie: Wenn die Nacht in stiller Ruh!

1.

Skabners Gud til Stovets Son,
Fryd og Sorg avvejer;
Hver en Handlings Frugt blev skion,
Som hans Bifald ever.
Plikt med Hæld forente han,
Da han paabød Væstestand.

2.

Torne vore paa hver Bey,
Hver Dag har sin Plage,
Men de Dydige skal ey,
Deres Veemod smage;
Himlen med sin Gunst og Fred,
Tævner Deres trygge Fied

3.

Edle Unge Sølepar!
Eders Fryd og Lykke,
Dere Huskers Kemaal var;
Haabets Gud samvokke!
At vi giennem Aarene,
Glade os behørte see!

Denne Tanke lidelig,
 Ordne Eder's Vandring;
 Herrens Krygt gjør lykkelig,
 Under hvad Forandring.
 Lev! den Sandhed opfyldt faae;
 Det de Fromme vel skal gaae.

For Bruds og Brudgoms Forældre.

— Melodie: Naar Sols Straal'er se.

1.

Naar ussom Tid til Enden haster,
 Og man et Blik tilbage kaster,
 Naa Livets oppebaarne Lod;
 Da sønes den at været lige,
 Saavel for Fattige som Rige,
 For Armod og for Overflod.

2.

Kun det gav Lyft til sidste Dage;
 At vokom, som blev her tilbage,
 Og skal bevare vores Navn;
 De stedse hædre vil vort Minde,
 Ved de Rettskafnes Roes at vinde,
 For ædel Daad og almeent Gavn.

Nu Bruds og Brudgoms omme Fædre!
 At ønske Dem, vi veed ey bedre:
 Nyd Dodeliges Lod saa skion,
 Til sidste Stund med Lov at tænke:
 Hvad Almagts Gud til Stov kan stænke,
 Noed elsket Datter, elsket Son!

Selskabs-Sange.

Melodie: For Norge Kæmperes Fødeland ic.

I.

En gammel Skik ved festligt Bord,
 Ja i hvert Vennegilde;
 At hylde Freden i vort Nord,
 Vi ey forglemme vilde:
 Omgiærd os Gud med Varetægt,
 At vi og vores Efterlæg,
 Maae sidde trygg' ved festligt Bord,
 Og i hvert Vennegilde.

2.

Fred! yd du fra dit milde Skiod,
 Velsignelse paa Landet,
 Og meer' end fortient daaligt Brod,
 For dem som lodder Vandet!
 At Handel, Søefart, Fiskerie,
 Ja Alles Fodræt, ønske vi,
 Udi dit Skiod velsignes maae,
 Til-Hæld for Fædrelandet!

Saa lyder fra vor hulde Siel:
 En Skaal for alle Stænder;
 Vee den som ikke Massens Vel,
 For eget Vel erkliender.
 Ved Troskab og Samdrægtighed;
 Hus Nordmand trives du, o Fred!
 Og derfor sand Lyksalighed,
 Du skianker alle Stænder!

Melodie: Naar man drikker Amphion.

Jorden kaldes jo en Ør,
 Blot ved Navnet man kan gylse;
 Blev den stundum alt for mørk,
 Wiin og Venskab den oplyse —

Chor:

Noah derfor planted' Deuen,
 Venskab kom fra Himlen ned,
 At naar Modgangs Storm dig truck,
 Dæmpe de dens Rasenhed.

2.

Men de virke allerbedst
 Paa det aabne gode Hierte,
 Som tog Deel i Andres Fæst,
 Soelte Brødres Fryd og Smerte.

Chor:

Chor:

Glæde! søla med hver en Alder!
Lange værdig nydes den!
Aldrig vi til Graven falder,
Evide Pligt og Glædens Bent.

3.

Vi vort Jorderiges Skaal,
Nu opromte herpaa drikke:
Uhelds Son ey savne Taal,
Dg dets Hæld misbruges ikke!

Chor:

Venskab med sin goldne Klæde,
Lænke trint vor Vennekreds,
Dg som nu ved Viin og Glæde,
A altid giore os tilfreds!!!

